

Dropper post

Matej Mohoric maakte gebruik van een dropper post (inschuifbare zadelpen) in Milaan-Sanremo, een technologisch snuffje uit het mountainbiken. © PHOTO NEWS/RV

Matej Mohoric. Ik heb hem zien winnen, hij arriveerde alleen. In een verslag stond: “In de afdaling nam Mohoric alle risico’s, en dit resulteerde in het lossen van de tegenstand. Op de Via Salvati had de Sloveen het wel lastig, maar hij behield zijn voorsprong...” Zoek de fout.

Via Salvati, juist. Sanremo heeft geen Via Salvati, wel een Via Roma. Bovenstaand knip- en plakwerk van wielersflits.nl gaat over het WK beloften van 2013 in Firenze. Een goede acht jaar geleden stond ik in de vipzone aan de aankomst in Firenze toen Mohoric als eerstejaarsbelofte de tegenstand aan gort reed en alleen op ons afstormde.

Het was mijn laatste WK als wielerbobo. In een van de mooiste steden van de wereld reed ik elke ochtend over het afgesloten parcours op mijn plooi-fietsje naar de aankomst. Dwars door de renaissance, langs het Baptisterium en de Duomo, op die afgesloten, platte plavuizen die er al lagen toen Machiavelli er de straat overstak.

Bij de junioren op de weg won een lange Nederlander, Mathieu en nog wat, zijn pa had ook gekoerst en heette Adrie. In de tijdrit won een tedere, schuchtere junior van wie ik nog steeds de viering achteraf met de Belgische delegatie op mijn iPhone heb staan. Igor Decraene zou net geen jaar later overlijden.

Wie die tegenstand dan wel was op dat WK voor beloften van 2013? De Zuid-Afrikaan Louis Meintjies werd tweede, de Noor Sondre Holst Enger werd derde. Dat werden geen grote coureurs, neen, dat klopt. Zij mochten weggrijden uit de achtervolgende groep die zich gewonnen had gegeven. Daar zat Julian Alaphilippe bij, met wie Mohoric op de laatste klim naar Fiesole dertig seconden pakte, maar de jonge talentrijke Fransman moest net voor de top afhaken. Davide Formolo reed toen ook achter hem, net als Caleb Ewan. En Simon Yates. Onze Jasper Stuyven werd 25ste op 1:14.

Die doodsvorcing waarmee Mohoric zich van de Poggio naar beneden stortte, dat moet er al van bij de geboorte hebben ingezeten, dat kan haast niet anders. Hoe hij zaterdag twee keer een crash kon vermijden, probeer dat niet thuis. Probeer het zelfs niet als collega-wielrenner. Misschien moet Mohoric het zelf ook niet meer proberen, want bij dat rechtblijven was meer geluk dan kunde gemeoid.

Hoe hij in die goot terecht kwam en daaruit jumpste, oké, dat kunnen er nog, maar de meesten zouden hun evenwicht dan al zijn verloren. Hoe hij daarna zijn achterwiel onder zich voelde wegglijpen en dat corrigeerde, waarna hij weer ternauwernood een muur kon vermijden, dat doet hij wellicht geen twee keer. Voor hetzelfde geld en op een minder stukje wegdek laat hij daar driehonderd gram vel achter op het asfalt.

Je leest nu dat een *dropper post* op de fiets van Mohoric het verschil zou hebben gemaakt. Een *dropper post* is een zadelbuis die met een druk op de knop kan worden verlaagd en - net zo handig - weer kan worden verhoogd. Die techniek komt uit het mountainbiken en bestaat al sinds 1984. De hoge (normale) zadelstand is handig bij het klimmen om de volledige trapefficiëntie te kunnen gebruiken en de lage stand is dan weer handig bij het dalen.

Volgens Sven Nys heeft Mohoric een fysiek en psychologisch voordeel gehaald uit de *dropper*. Nys is een groot renner geweest, en een degelijk mountainbiker, en ik spreek hem met schroom tegen als het over de fiets en alles wat daarbij komt kijken gaat, maar sta mij toe te twijfelen aan dat voordeel.

Psychologisch oké, maar dan eerder als placebo. Fysiek? Hoezo dan? Je kunt er niet harder mee trappen, want daarvoor dient de *dropper* niet. Wordt hier misschien fysisch bedoeld, zoals in natuurkundig? Dan kom je al snel uit bij de aerodynamica. De afdaling van de Poggio is geen klassieke afdaling van een Alpen-col, waar je negentig haalt zonder te trappen, maar bestaat uit de ene na de andere haarspeldbocht, waarna steeds weer

moet worden opgetrokken. Je wint op de Poggio door te trappen, niet door niet te trappen, zowel bergop als bergaf.

Als mountainbikers hun zadel laten zakken, is dat niet om beter te kunnen trappen of een vermeend aerodynamisch voordeel. Ze willen hun zwaartepunt naar achteren verleggen om in steile afdalingen niet over de kop te gaan en om de tractie op hun achterwiel te behouden. Zo steil is de Poggio niet, van aerodynamica zonder trappen is nauwelijks sprake en Mohoric is minstens één en wellicht twee keer zijn achterwiel kwijt geweest. Hij trapte ten slotte nog een keer door met de aankomst in zicht, maar dat loste hij zelf op.

Klasse hoor, en hij won verdiend. Mohoric is gewoon de beste daler van het hele peloton. Of de grootste zot, zo u wilt. En hij kan vreselijk hard trappen, ook dat nog.

Matej Mohoric is gewoon de beste daler van het hele peloton. Of de grootste zot, zo u wilt